"అమ్మా... అన్నయ్యొచ్చాడే" అంటూ ప్రసాద్ చిన్నతమ్ముడు బాబిగాడు ఇంట్లోకి పరు గెత్తాడు.

చిట్టి "అన్నయ్యొచ్చాడు... అన్నయ్యొచ్చాడు" అంటూ గంతులు వేసింది. ప్రసాద్ అక్కయ్య జానకి ప్రసాద్ చేతిలోని సూట్‌కేసు అందుకుని ఓ ప్రక్కన పెట్టింది.

"ఇంత చిక్కిపోయావేమిటిరా తమ్ముడూ" అంది.

ప్రసాద్ ఏదో సమాధానం చెప్పేలోగ నాయనమ్మ లక్ష్మమ్మగారు హడావిడిగా వచ్చి ప్రసాద్‌ని కౌగలించుకున్నారు.

"మా నాయనే... మా నాయనే... వచ్చే శవా ?... అదేమిట్రా అబ్బాయ్... పుల్లలా అయిపోయావ్... కాస్త నల్లబడ్డావ్‌కూడా... హాస్టలులో భోజనం సరిగ్గా పెట్టరా ?" అని అడిగారు.

లక్ష్మమ్మగారికి ప్రసాద్ అంటే వల్లమాలిన ప్రేమ అందుకు కారణం ప్రసాద్‌ది వాళ్ల తాతగారి పేరు కావడమే. ఇంతలో వంటింట్లోంచి ప్రసాద్ తల్లి సీతమ్మ వచ్చింది. వెనకాలే వార్త చేరేసిన బాబిగాడు కూడా పరుగెత్తుకవచ్చాడు.

అపస్వరం

మల్లిక్

"ఏరా ?... ఉత్తరం రాయకుండానే ఊడి పడ్డావే ?... సంక్రాంతి శలవులు యిచ్చేశారా ?... దసరాకి వచ్చినప్పుడే నయం... యిప్పుడు మరీ చిక్కిపోయావేంరా ?... నీ ఆరోగ్యం బావుం టుందా ?" అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది సీతమ్మ.

వీళ్లందరి ప్రేమానురాగాలకి ప్రసాద్ ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతున్నాడు.

"ఏరా... చదువులు ఎలా సాగుతున్నాయి?...' అంటూ అప్పుడే హాల్లోకి వచ్చిన రాఘవయ్య ప్రశ్నించాడు.

"నువ్వుండరా అబ్బాయ్... కుర్రనాగన్న ఇంటికి రాగానే. చదువుల మాటెత్తుతావు... పాపం... ఎప్పుడనగా భోజనం చేశాడో ఏమో ?... వంటయిపోయిందిగానీ నువ్వు త్వరగా స్నానం చెయ్యరాబాబూ... వేడివేడిగా యింత తిందువుగాని" అంటూ లక్ష్మమ్మగారు ప్రసాద్‌ని లాక్కెళ్లారు.

చిట్టి ప్రసాద్ సూట్‌కేసు తణిఖీ చేస్తుంది తనకోసం అన్నయ్యేమైనా తెచ్చాడేమోనని. చిట్టి శ్రమ ఫలించింది.

"అన్నయ్య స్వీట్సూ బొమ్మలూ తెచ్చాడోచ్" అంటూ గంతులు వేసింది చిట్టి.

ఎక్కడినుండో సుడిగాలిలా వచ్చాడు బాబిగాడు. చిట్టి చేతుల్లోంచి స్వీట్స్ పాకెట్ లాక్కుని "స్వీట్సు నాకు... బొమ్మలు నీకు" అన్నాడు. చిట్టి ఏడుపు లంకించుకుంది. దానికి తెలుసు బాబి గాడు స్వీట్సు తిన్నతరువాత బొమ్మలు కూడా లాక్కుంటాడని.

"ఒరేయ్ బాబిగా... చెల్లెలి దగ్గరనుండి అలా లాక్కోవచ్చా ?... తప్పమ్మా... స్వీట్సు యిద్దరూ పంచుకోవాలమ్మా... మా బాబిగాడు మంచివాడు కదూ..." అంటూ జానకి వాడిని మచ్చిక చేసింది.

వాడు చిట్టికి సగం స్వీట్సు యిచ్చాడు. అది ఏడుపుమాని అప్పటికప్పుడే నవ్వేసింది.

భోజనాలయ్యాక అందరూ వరండాలో చేరి కబుర్లలో పడ్డారు. ప్రసాద్ కాలేజీ కబుర్లూ హాస్టలు కబుర్లూ చెప్తుంటే మిగతావాళ్లంతా అతని చుట్టూ చేరి శ్రద్ధగా వింటున్నారు. రాఘవయ్య మాత్రం ఒక మూలగా పుస్తకం చదువుతూ కూర్చున్నాడు. సీతమ్మ ఆయనకు ఎదురుగా కూర్చుని ప్రసాద్ చెప్పే మాటలు వింటుంది.

"మరేమో. అన్నయా . మీ హాస్టలులో ఆడుకోనిస్తారా ?" చిట్టి తన ధర్మసందేహాన్ని వెలిబుచ్చింది.

"నీ ముఖం ! హాస్టలులో ఆడితే టీచర్లు తంతారు... హాస్టలులో చదువుకోవాలి... తెలుసా?" బాబిగాడు అన్నయ్య చెప్పే మాటలకు చిట్టి అడ్డు తగిలినందుకు విసుక్కున్నాడు.

"అబ్బాయ్... మరి హాస్టలులో అంతమంది వుంటారుకదా... ఎక్కడ పెట్టిన వస్తువులు అక్కడే వుంటాయా లేకపోతే మాయమైపోతుం

టాయా ?" అంటూ లక్ష్మమ్మగారు ప్రశ్నించారు.

జానకి కిసుక్కున నవ్వింది. లక్ష్మమ్మగారు జానకివైపు మిర్రి మిర్రి చూశారు.

"నిజమే నాయనమ్మా... అక్కడ అటువంటి అబ్బాయిలు కూడా వుంటారు. ఒకసారి నేను బల్లమీద పది రూపాయల నోటు పెట్టి ఘర్బిపోయి స్నానానికి వెళ్లాను. తిరిగివచ్చి చూస్తే అది అక్కడ లేదు. ఎవర్ని అడిగినా నాకు తెలియదు అంటే నాకు తెలియదు అన్నారు" అంటూ ప్రసాద్ హాస్టలులో యింకా ఎవరెవరి వస్తువులు ఎలా పోయాయో చెప్పాడు.

అలా వాళ్ళు మాట్లాడుకునే విషయాలు దొంగలమీదకు మళ్లింది. లక్ష్మమ్మగారు దొంగల కథలు చాల చెప్పారు. తరువాత వారి టాపిక్ దయ్యాలలోకి మారింది.

"నాయనమ్మా... అసలు దయ్యాలనేవి నిజంగా వుంటాయా ?" ఇంతదాకా ప్రశ్నలడిగించుకున్న ప్రసాద్‌కి యిప్పుడు ప్రశ్నలడగడం అతని వంతయింది.

"ఎందుకు లేవూ ? దయ్యాలలోనే చాల రకాలున్నాయి. కొరివి దెయ్యాలు, కామినీ పిశాచాలు, భూతాలు యిలా రకరకాలున్నాయి' అన్నారు లక్ష్మమ్మగారు అందరి ముఖాల్లోకీ చూస్తూ. దయ్యాల గురించి అక్కడ కూర్చుని వున్నవారిలో తనకే క్షుణ్ణంగా తెలుసునన్న గర్వం ఆమె ముఖంలో కనిపిస్తుంది, చిట్టి, బాబిగాడు గుడ్లప్పగించి ఆవిడ ముఖంలోకి చూస్తున్నారు.

"ఏమో ! దయ్యాలంటే నాకు నమ్మకం లేదు... ఇప్పటివరకు నాకు ఒక్క దయ్యంకూడా కనబడలేదు — మరి నన్ను ఎలా నమ్మమంటావ్ ?" ప్రసాద్ నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడేడు.

"నీకేం తెలుసురా కుర్రసన్నాసివి... నా చిన్నప్పుడు ఒకసారి దయ్యాన్ని చూశాను..." అంటూ లక్ష్మమ్మగారు దయ్యాలగురించి వరుసగా కథలు చెప్పసాగారు. అందరూ చీమ చిటుకుమన్నంత శబ్దంకూడా చెయ్యకుండా బొమ్మల్లా కూర్చుని ఆవిడ చెప్పేమాటలు వింటున్నారు. మధ్యమధ్యచిట్టి భయంగా యింటిచుట్టూవుండే చీకటినిచూస్తుంది.

సీతమ్మ అత్తగారు చెప్పే కథలకు విసుక్కుంది. "చిన్నపిల్లలకు అటువంటి కథలు చెప్తే జడుసు కుంటారన్న జ్ఞానం అయినా లేదు" అని అనుకుంది.

లక్ష్మమ్మగారు యివేమీ గమనించకుండా తన ధోరణిలో తాను చెప్పకపోతున్నారు. సీతమ్మ రాఘవయ్య చెవిలో ఏదో ఊదింది.

"ఏవిటమ్మ ఆ దయ్యాల కథలు?... పిల్లలు జడుసుకోరూ అటువంటి కథలు చెప్తే?..." అంటూ రాఘవయ్య విసుక్కున్నాడు.

లక్ష్మమ్మగారు కథ ఆపుజేశారు పిల్లలు నిరుత్సాహం చెందారు.

"ఇక నిద్రపొండి... ఇప్పటికే చాల రాత్రయింది" అంటూ రాఘవయ్య యింట్లోకి వెళ్లిపోయాడు. సీతమ్మ అతనిని అనుసరించింది.

"నాన్నమ్మా... నాన్నగారు వెళ్లిపోయారుగా ? మళ్లీ దయ్యం కథ చెప్పు నాన్నమ్మా..." అంటూ బాబిగాడు మారాం చేశాడు.

"వద్దురా అబ్బీ... మీ నాన్న వింటే తిడతారు... పదండి లోపలికి పోయి పడుకుందాం."

చిట్టి మత్తు కళ్లతో జోగుతూ లేచింది. జానకి చిట్టిని పడిపోకుండా పట్టుకుంది.

"పదరా అబ్బాయ్" లక్ష్మమ్మగారు ప్రసాద్ బుజం తట్టారు.

"నేను బాబిగాడు యిక్కడే వరండాలో పడు కుంటాం నాన్నమ్మా..." అన్నాడు ప్రసాద్.

"అమ్మో... నాకు భయం!... నేను లోపలే పడుకుంటాను..." అప్పటివరకూ విన్న దయ్యం కథలను గుర్తు చేసుకుంటూ గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకున్నాడు బాబిగాడు.

"నువ్వుకూడా లోపలికి పదరా అబ్బాయ్... ఒక్కడివే ఏం పడుకుంటావ్ ?..."

"ఇక్కడే చల్లగా... హాయిగా బావుంటుంది నాన్నమ్మా... నేనిక్కడే పడుకుంటాను..." అన్నాడు ప్రసాద్.

"సరే... నీ యిష్టం..." లక్ష్మమ్మగారు బాబిగాడిని తీసుకుని లోపలికి వెళ్లారు. వెనకాలే జానకి చిట్టిని ఎత్తుకుని లోపలికి వెళ్లింది.

ప్రసాద్ వరండాలో నవారు మంచం వేసుకుని పడుకున్నాడు. అప్పటివరకూ లక్ష్మమ్మగారు చెప్పిన దయ్యం కథలు మననం చేసుకుంటూ దయ్యాలు వున్నాయా లేవా అని ఆలోచించసాగాడు. లక్ష్మమ్మ గారు చెప్పిన విషయాలు పరిశీలిస్తే దయ్యాలున్నా యన్న నమ్మకం కలుగుతుంది. ఛ...ఛ... దయ్యాలు లేవు... భూతాలు లేవు... అదంతా భ్రమ వుంటే తన కింతవరకూ ఎందుకు కనిపించలేదు ?... అనుకున్నాడు. అలా అనుకున్నాడుగానీ మళ్లీ చుట్టూ వున్న చీకటిని చూస్తే భయం వేసింది. పిచ్చిపిచ్చిగా ఆలోచిస్తూ ఎప్పుడు నిద్రపట్టేసిందో... ప్రసాద్ నిద్రపోయాడు.

హఠాత్తుగా అర్ధరాత్రి ప్రసాద్‌కి మెలుకువ వచ్చింది. ప్రసాద్‌ని ఎవరో వెనుకనుండి కౌగలించు కుని ప్రక్కనే పడుకున్నారు. బాబిగాడే మధ్య రాత్రి వచ్చి తన ప్రక్కన పడుకున్నాడేమో !... తనని కౌగలించుకున్న చేతుల్ని తడిమాడు ప్రసాద్. ఆ చేతులు సున్నితంగా మెత్తగా వున్నాయి. చేతి గాజులు తగిలాయి. ప్రసాద్ వులిక్కిపడ్డాడు. మంచంమీదినుండి లేవబోయాడు. ఆ రెండు చేతులూ ప్రసాద్‌ని లేవనీయకుండా మరీ గట్టిగా బిగించి మీదికి లాక్కున్నాయి. ప్రసాద్ బోర్లా ఆమెమీద పడ్డాడు.

ప్రసాద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఎవరు నువ్వు... ఏమిటిది ?" అయో మయంగా ప్రశ్నించాడు.

"నేనండీ... నన్నే మర్చిపోయారా ?" ఆమె ప్రసాద్‌ని మరింత గట్టిగా తనకు అదుముకుంది.

"ఛీ... వదులు..." ప్రసాద్ వదిలించుకో డానికి ప్రయత్నించాడు.

"నేను మీ భార్యని... మీ పాదదాసిని... నన్ను యిలా విదిలించుకోడం మీకు న్యాయమేనా ?... రండి... నాలో కలిసిపోండి..."

ఆమె ప్రసాద్ మీదికి ప్రాకింది. ఆమె ముఖం ప్రసాద్ ముఖం మీదికి వంగింది. ప్రసాద్ కళ్ళు బాగా తెరిచి ఆమె ముఖంవైపు చూశాడు. ఆ చీకటిలో ఆమె ముఖం ఆనవాళ్లు తెలియడం లేదు. ఆమె ప్రసాద్ పెదాలతో తన పెదాలు కలిపింది ప్రసాద్ పెదాలు చిట్లి రక్తం కారింది. ప్రసాద్ శరీరానికి ఆమె శరీరం వెచ్చగా రాసుకుం టుంది. ఉన్నట్లుండి అతనికి లక్ష్మమ్మగారు చెప్పిన కామినీపిశాచం కథలు వరుసగా గుర్తుకువచ్చాయి. ప్రసాద్ శరీరంలోని రక్తం గడ్డకట్టింది. ఒళ్ళు చల్లబడింది. భయంవల్ల అతనిలోకి ఏదో ఒక అదృశ్యశక్తి ప్రవేశించింది. చటుక్కున ఆమెను విదుల్చుకుని నిలబడ్డాడు. ఆమె అంత దూరంలో ఎగిరిపడింది.

"ఏమండీ... నేను !... మీ భార్యను !!.. నన్ను మర్చిపోయారా ?..." ఆమె మళ్లీ వచ్చి ప్రసాద్ మీద పడబోయింది.

ప్రసాద్ తప్పుకున్నాడు.

"ఛీ... వెళ్లిపో యిక్కడినుండి..." అన్నాడు.

ప్రసాద్ వైపు రాబోయిన ఆమె చటుక్కున ఆగిపోయింది. కొన్ని క్షణాలు ఆమె తీవ్రంగా ప్రసాద్ వైపు చూస్తూ నిలబడింది. ఆమె ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాల శబ్దం ఆ నిశ్శబ్ద నిశిధిలో భయంకరంగా అతని చెవులకు సోకుతుంది. ప్రసాద్ కాళ్ళు వణుకు తున్నాయి. ఇది తప్పకుండా ఏ కామినీ పిశాచమో అయ్యుంటుంది అనుకున్నాడు.

ఆమె వున్నట్లుండి క్రిందికి వంగి మంచం ప్రక్కనుండి ఒక పెద్ద బెత్తం తీసింది. ప్రసాద్ పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. ఆమె పులిలా ముందుకు దూకింది. ప్రసాద్ ఏమి జరుగుతుందో ఊహించేలోగా ఆమెమీద పడి బెత్తంతో బాదడం మొదలుబెట్టింది.

ప్రసాద్ గావుకేక పెట్టి వెనక్కు విరుచుకు పడ్డాడు. అతని కేక చీకటిని చీల్చుకుంటూ భయం కరంగా ప్రతిధ్వనించింది. ఆమె బెత్తాన్ని గాలిలో ఊపుకుంటూ రయ్యిమని చీకటిలోకి దూసుకుపోయింది.

ప్రసాద్ గావుకేక విని యింటిలోంచి అందరూ బయటికి పరుగెత్తుకు వచ్చారు. నేలమీద పడిఉన్న ప్రసాద్‌ని చూసి రాఘవయ్య కంగారు పడిపోయాడు. సీతమ్మా, లక్ష్మమ్మగారూ గుండెలు బాదుకుని రోదించారు. జానకి పిచ్చిదానిలా చూస్తూ కూర్చుంది. పిల్లలిద్దరూ ఏడుపు లంకించుకున్నారు.

ప్రసాద్ ముఖంమీద నీళ్ళు జల్లాడు రాఘవ రావు ప్రసాద్ నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాడు. లక్ష్మమ్మ గారు నెమ్మదిగా ప్రసాద్‌చేత మంచినీళ్ళు త్రాగిం చారు. ప్రసాద్ కొంతసేపు లక్ష్మమ్మగారి ఒడిలో తల పెట్టుకుని అలానే కదలకుండా పడుకున్నాడు. భయంవల్ల అతనిగుండె ఇంకా ఎగిరెగిరి పడుతూంది.

కొంతసేపయిన తరువాత ప్రసాద్ జరిగిన కథంతా చెప్పాడు. రాఘవరావుకు ఏమీ అర్థంకాలేదు. లక్ష్మమ్మగారు మాత్రం అది తప్పకుండా కామినీ పిశాచమే అని తీర్మానించారు. ఆమె తీర్మానాన్ని అవుననాలో కాదనాలో మిగతావారికి తోచలేదు.

ప్రసాద్ భయంవల్ల ఒక నాలుగు రోజులపాటు జ్వరం పడ్డాడు. ఆరోజు నుండీ ప్రసాద్ వరండాలో పడుకోవడం మానేశాడు.

ఆరోజు—

ఉదయం భోజనాలయిన తరువాత రాఘవయ్య ఎక్కడికో బయటికి వెళ్లిపోయాడు. సీతమ్మ,

లక్ష్మమ్మగారూ జానకి వరండాలో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. బాబిగాడు, చిట్టి ఒక మూల అక్కపిడతలు పెట్టుకుని ఆడుకుంటున్నారు. ప్రసాద్ లోపలిగదిలో కూర్చుని నవలేదో చదువుకుంటున్నాడు.

కొంతసేపయిన తరువాత ఒకమ్మాయి రాఘవరావు ఇంటికివచ్చి వరండాలో ఉన్న సీతమ్మను, లక్ష్మమ్మగారిని పలకరించింది. ఆమె వయసు ఇరవై ఆరు ఉండవచ్చునేమో!...ఓమాదిరి రూపంగలది.

"ఏం కావాలమ్మాయ్?" అంటూ లక్ష్మమ్మగారు ప్రశ్నించారు.

"మాది ఈ ప్రక్కఊరేనండీ ... మానాన్నగారికి మేము ఆరుమంది ఆడపిల్లలం... మాకు ఒక అన్నయ్యకూడా ఉన్నాడు" అంటూ ఆ అమ్మాయి ఏమేమో చెప్తుంది.

గదిలోపల ఉన్న ప్రసాద్‌కి ఈ మాటలన్నీ వినిపిస్తున్నాయి. తన కష్టాలు చెప్పుకుని తృణమో పణమో సహాయం చెయ్యమని అడుగుతుంది కాబోలు అనుకున్నాడు.

"నా అక్కల అయిదుగురికీ పెళ్లిళ్లు అయిపోయాయి. నాక్కూడా పెళ్లయిపోయిందిలెండి... మీరు నాకు పెళ్లి కాలేదని అనుకుంటున్నారు కదూ ... నాకు తెలుసు ... నాకు పోయిన సంవత్సరమే పెళ్లయింది. నా అక్కయ్యలకంటే మంచి సంబంధం దొరికింది. ఆయన ఆరడుగుల పొడుగు ఉంటారు. చాల అందంగా ఉంటారు..."

ఆమె తన భర్తను గురించి ఏమేమో పొగుడుతూ చెప్పుకుపోతుంది. లక్ష్మమ్మగారు ఆమె వచ్చిన పనేమిటని రెండుమూడుసార్లు అడిగారు. ఆమె అదేమీ పట్టించుకోకుండా తన సొదంతా చెప్పుకుపోతుంది.

ఉన్నట్లుండి ఆమె కెవ్వున కేకేసింది. ఏమైందోనని ప్రసాద్ లోపలినుండి వరండాలోకి కంగారుగా వచ్చాడు. అప్పుడే రాఘవరావు ఇంటివైపు ఇద్దరు వ్యక్తులు పరుగులు పెడుతూ వస్తున్నారు. ఆమె వాళ్లను చూసే కేకలు పెట్టింది.

"రాకండి... మీరు నా దగ్గరకు రాకండి... ఏమండీ... మీరు వాళ్లని పొమ్మనరూ?... వాళ్ళు రాక్షసులు!... నన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్లి గదిలో పెట్టి తాళం పెట్టేస్తారు. వాళ్లను పొమ్మనండీ..." ఆమె లక్ష్మమ్మగారిని ప్రాధేయపడింది.

వాళ్లెవరికీ ఇదేమీ అర్థం కావడంలేదు.

"లక్ష్మీ ... ఏమిటమ్మా ఇది? ... తప్పు కదూ?... రా యింటికి పోదాం..." అన్నారు వచ్చిన ఇద్దరు వ్యక్తులలో ఒకతను.

"నేను రాను పో... మీరెందుకు వచ్చారు?... పొండి..." లక్ష్మి అనబడే ఆమె అతనివైపు ఎర్రగ చూస్తూ అంది.

"అలా మారాం చెయ్యకండి అమ్మాయిగారూ... మీరు మంచివారు కదూ?... ఇంటికి రండమ్మాయిగారూ" రెండవ వ్యక్తి అన్నాడు.

"పెళ్లయిన ఆడవాళ్లు అత్తింట్లో వుండాలిగానీ పుట్టింట్లో ఉంటారేమిటి? ... నేను మీ యింటికి రాను... మా ఆయన ఎక్కడుంటే అదే నా యిల్లు" అంది లక్ష్మి.

అపస్వరమ్

ఇంతలో ప్రసాద్ ఆమె దృష్టిలో పడ్డాడు.

"ఆ ... అదిగో మా ఆయన... ఏమండీ ... వీళ్ళు నన్ను తీసుకెళ్లడానికి వస్తే చూస్తూ ఊరుకున్నారేం? ... నన్ను పంపనని చెప్పండి!" అంటూ ప్రసాద్ దగ్గరికి పరిగెత్తుక వచ్చింది. ఇప్పటికి లక్ష్మమ్మగారు, సీతమ్మలకు పరిస్థితి కొంత అవగాహన అయింది.

మొదటి వ్యక్తి రివ్వున ముందుకువచ్చి లక్ష్మిని ప్రసాద్‌మీద పడకుండా రెక్క పట్టుకుని ప్రక్కకు లాగేశాడు.

"వదులు ... నన్నొదులు" అంటూ లక్ష్మి గింజుకోసాగింది. అతను లక్ష్మిని బుజ్జగించుతూ నచ్చజెప్పతున్నాడు. లక్ష్మి ప్రసాద్ వైపు చూస్తూ 'ఏవండీ ... చూడండీ యీ రాక్షసుడు నన్ను ఇంటికి రమ్మని పీక్కుతింటున్నాడు ... మీరొచ్చి వీడికి రెండు తగలనివ్వండీ..." అంటున్నది. అతను లక్ష్మిని రెక్కపట్టుకుని బలవంతంగా కాస్త దూరం లాక్కెళ్లి గడ్డం పట్టుకుని ప్రతిమలాడుతూ ఏమో అంటున్నాడు. ఆమె తల అడ్డంగా ఊపుతూ ఏమో అంటున్నది. కళ్ళముందు జరుగుతున్నదంతా నోరు తెరుచుకొని చూస్తున్నారు జానకి, సీతమ్మా, లక్ష్మమ్మగారు ప్రసాద్ రెండవ వ్యక్తిని అసలు సంగతేమిటనిఅడిగాడు.అతను చెప్పడంమొదలుపెట్టాడు.

వాళ్లది ఆ ప్రక్క వూరు. అతను లక్ష్మి వాళ్లింట్లో పాలేరు. ఆ మొదటి వ్యక్తి లక్ష్మికి అన్నయ్య అవుతాడు. లక్ష్మికి యింకా అయిదుగురు అక్కయ్యలున్నారు. లక్ష్మి తండ్రి పోలయ్య మొదటి ఆరుగురు అమ్మాయిలకు పెళ్లి చేసేసరికి అతని ఆస్తంతా కరిగిపోయింది. అసలే వాళ్ళ కులంలో కట్నాలు ఎక్కువ అవడంచేత తనకున్న పొలాలు, వాళ్ళ కట్నాలు పెళ్లి ఖర్చులక్రింద అమ్మేశాడు. లక్ష్మి పెళ్ళీడుకు ఎదిగేసరికి అతని ఆస్తంతా హరించుకుపోయింది. లక్ష్మికి ఎన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి. కాని కట్నాలవద్ద కుదరక అన్నీ తప్పిపోయాయి. లక్ష్మి దురదృష్టమో ఏమో ఒకసారి పెళ్లి చూపులకని వస్తున్న ఒకబ్బాయిని లారీ గుద్దేసింది. ఆ అబ్బాయి అక్కడికక్కడే మరణించాడు. ఈ సంఘటనవల్ల లక్ష్మికి సంబంధాలే రావడం తగ్గిపోయాయి. పోలయ్య లక్ష్మికి పెళ్లి కాదేమోనని బెంగపడిపోయాడు.

లక్ష్మికి పదహారేళ్ళనుండే పెళ్లి చేసుకోవాలన్న కోర్కె చాల బలంగా వుంది. ఆమె యెప్పుడూ తనకు కాబోయే భర్తను గురించి ఊహిస్తూ తీయని కలలుకనేది. రోజ రోజుకీ ఆమెలోని కోర్కె తీవ్రం కాసాగింది.

ఆమెకు ఇరవైఏళ్ళు దాటినా పెళ్లి కాలేదు. లక్ష్మికి రానురాను తండ్రిమీద, అన్నయ్యమీద ద్వేషం పెరిగిపోయింది. వాళ్ళు నిద్రపోతున్నప్పుడు మెల్లగా లేచి గొడ్డలితో నరికేయాలని అనుకునేది. ఆమెలోని కోర్కెలు తీవ్రమయినకొద్దీ ఆమె మరీ పిచ్చిదై పోసాగింది. ఒక్కొక్కప్పుడు తనవైపు అదేపనిగా చూసే ప్రక్కింటి రాముతో లేచిపోదాం అనుకునేదిగానీ సంఘం, సాంప్రదాయం అన్నీ గుర్తుకు వచ్చి తనను నిత్యం దహించివేసే కోర్కెలను బలవంతంగా అణుచుకునేది.

మరో మూడు ఏళ్లు గడిచిపోయాయి. లక్ష్మికి అప్పుడు ఇరవై అయిదేళ్లు. పోలయ్య ఆమె పెళ్లి గురించి పట్టించుకోవడం మానేశాడు. తొమ్మిదేళ్ల నుండీ అణుచుకున్న కోర్కెలు విజృంభించి ఆమె మనసును మథించివేశాయి. ఆమె మనసంతా అల్లకల్లోలం అయిపోయేది.

తను అవివాహిత!...తనకు భర్త లేడు!!...తన అక్కయ్యలకు భర్త లున్నారు...తనకు భర్త లేడు...

ఆమె హృదయం ఆక్రోశించింది.

ఇన్నాళ్లుగా అణచిపెట్టుకున్న కోర్కెలు విజృంభించాయి. ఎక్కడికైనా రాముతో లేచిపొమ్మంది అంతరాత్మ. మనసు ఒప్పుకోలేదు.

బలమైన కోర్కెలకూ భయపడే మనసుకూ మధ్య పెద్ద పోరాటం సాగింది. ఫలితం లక్ష్మి పిచ్చిదైపోయింది. అప్పటినుండీ లక్ష్మి కనబడిన ప్రతి ఒక్కరికీ తనకు పెళ్లయిందనీ ఫలానా ఊర్లో తన భర్త వున్నాడనీ, చాల అందంగా వుంటాడనీ మంచివాడనీ ఏమేమో చెప్తుంటుంది. కాస్త అందంగావున్న అబ్బాయి కనబడితే అతనిమీద పడి మవ్వే "నా భర్త" అంటుంది. అందుచేత పోలయ్య లక్ష్మి ఇల్లు కదలకుండా కట్టుదిట్టాలు చేసేవాడు. ఆమెను గదిలో పెట్టి తాళం వేసేవాడు. అప్పుడప్పుడూ లక్ష్మి ఇంట్లోంచి పారిపోతుంటుంది. పోలయ్య, పాలేరులు, లక్ష్మి అన్నయ్యా నలుగురూ నాలుగువైపులా వెదికి లక్ష్మిని పట్టుకునేవారు. ఇలా ఒక సంవత్సరం నుండి జరుగుతుంది.

కథ చెప్పడం ఆపి నిట్టూర్చాడు పాలేరు. అతను చెప్పిన విషయాలు విన్న తరువాత అక్కడున్న వారందరి హృదయాలు బరువెక్కాయి. లక్ష్మమ్మగారు చెంగుతో కళ్లు వొత్తుకున్నారు.

"రంగయ్యా ... మనం పోదాం పద" అని పిలిచాడు లక్ష్మి అన్నయ్య. అతను యెట్లాగో తంటాలుపడి లక్ష్మికి నచ్చజెప్పినట్టున్నాడు. ఆమె బుద్ధిగా అతనిప్రక్క నిలబడి వుంది. రంగయ్యా, లక్ష్మి అన్నయ్యా వాళ్లందరివద్ద శలవుతీసుకుని లక్ష్మిని తీసుకొని వెళ్లిపోయారు.

ప్రసాద్‌కి హఠాత్తుగా తను ఊరినుండి వచ్చిన మొదటిరోజు రాత్రి జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది. అవును! ... ఆరోజు రాత్రి వచ్చింది యీ అమ్మాయే ... సందేహంలేదు...అనుకున్నాడు.

"నాన్నమ్మోయ్..." ఉన్నట్లుండి అరిచాడు ప్రసాద్.

లక్ష్మమ్మగారు ఏమిటన్నట్లు చూశారు.

"దయ్యాలు, కామినీ పిశాచాలు లేవు నాన్నమ్మా ... నాకు నమ్మకంలేదు ... అదంతా భ్రమ.. ఇకనుండి నేను ఛస్తే నమ్మను" అన్నాడు.

లక్ష్మమ్మగారికి ఇప్పుడు ప్రసాద్ ఆ విషయం గురించి ఎందుకు మాట్లాడుతున్నాడోఅర్థంకాలేదు.

జానకి వరండాలో స్థంభానికి ఆనుకుని ఎటో శూన్యంలోకి చూస్తుంది.

"ఏమిటో కొందరి జీవితాలు బాణీ ఎక్కగా కుదిరిన గీతంలా మధురంగా వుంటాయి ... మరి కొందరి జీవితాలు అన్నీ అపస్వరాలతో కూర్చిన గీతంలా దుర్భరంగా వుంటాయి" అనుకుంది ఇంకా పెళ్లికాని ఇరవై అయిదేళ్ల జానకి.